

Mevlâna Celalettin-i Rumi

Yüz yılların ötesinden bize seslendi, Mevlâna Celalettin-i Rumi: “ *Gel, ne olursa olsun yine gel*” dedi. Zirâ ümitsizlik kapısı değildi bu kapı. Neyden bir su misali dökülen incileri anla, aşkın semaya dağılan ve ruha şifa olan akışında kaybol dedi bize Mevlâna. O hep derûnundakini söyledi bize. Gerçi farsça söyledi. Çünkü devrin beğenileri bu yöndeydi. Ona sahip çıkan Farisiler de bu sebeple “bizimdir” dedi. Biz, onu daha çok benimseyip tanımak için uğraşmalıydık aslında. Çünkü o mâhiler derya içreydi, deryayı bilmemek bir ayıptı bizce. Hatta Şems’le olan yakınlığını anlamamakta ısrar eden bazıları oldu. O bazıları bu deryanın bile mâhisi değildi aslında. Her şeyden önce onu tanımak lâzımdı. Bilmek, anlamak ve anlatmak lâzımdı gelecek nesillere. O halde yaz dedi kalem, anlat Mevlâna’yı bilmeyenlere...

Mevlâna Celalettin-i Rumi, 30 Eylül 1207 yılında bugün Afganistan sınırları içinde yer alan, Belh şehrinde doğdu. Mevlâna'nın babası Belh Şehrinin ileri gelenlerinden Bahâeddin Veled, annesi ise Mümine Hatun'dur. Bahaeddin Veled, 1212 veya 1213 yıllarında ailesiyle Belh'den ayrılıp, 1222 yılında Karaman'a yerleşti. Mevlâna bu topraklar üzerinde yetişti, serpildi. 1225 yılında Gevher Hatun'la Karaman'da evlendi. Bu evlilikten Mevlâna'nın Sultan Veled ve Alâeddin Çelebi adlı iki oğlu oldu. Yıllar sonra Gevher Hatun'u kaybeden Mevlâna, Kerrâ Hatun ile ikinci evliliğini yaptı. Bu evliliğinden de Muzaffereddin, Emir Âlim Çelebi adlı iki oğlu ve Melike Hatun adlı bir kızı oldu. Bahaeddin Veled, Alâeddin Keykubâd'ın isteği üzerine, Konya'ya 3 Mayıs 1228 yılında ailesi ve dostlarıyla geldi. Altunapa (İplikçi) Medresesi'ne yerleşti. Mevlâna'nın babası Sultânü'l-ulemâ Bahaeddin Veled, 12 Ocak 1231 yılında Konya'da vefat etti. Mezar yeri olarak, Selçuklu Sarayının Gül Bahçesi seçildi.

Mevlâna 15 Kasım 1244 yılında Şems-i Tebrizî ile karşılaştı. Mevlâna ve Şems'in dostluğu, Konya halkını bile kıskandıracak, güçlü bir dostluktu. Ancak bu dostluk uzun sürmedi, Şems öldürüldü. Bazı kaynaklarda da aniden kaybolduğu yazmaktadır. Mevlâna Şems'in ölümünden sonra uzun yıllar inzivaya çekildi. Daha sonraki yıllarda Selâhaddin Zerkûbî ve Hüsameddin Çelebi, Şems'in yerini doldurmaya çalıştı. Mevlâna 17 Aralık 1273'te asıl sevdiğine kavuştu ve bugüne düğün gecesi(Şeb-i Arûs) adını verdi.

Konya'ya ilk kez onu görmek için gitmiştim. Mevsim sonbahar, hava biraz soğuktu. Bu soğuğa aldırmadım. Çünkü o, beni çağırmişti, gel demişti bir kere. Kapısından içeri girerken o gün ben, sevgili dostu Şems'tim adeta. Sohbeteye başladık karşılıklı. Onunla konuşmak, onun ruha gıda veren semasına katılmak ne güzeldi. Beni ilk karşılayanlar Horasan Erenleri oldu. Ruhumda duyduğum ney sesini unutamam. Kapısında yabancı ülkelerden gelmiş, farklı diller konuşan daha birçok insan vardı. Onun gel! Diye çağırın sesini duymuşlar, gelmişlerdi ne mutlu!.

Ölüm bazı insanlar için güneşin her batan günde son bulması ve her doğan günde yeniden ışıldaması gibi bir şey. İşte her 17 Aralık'ta Şeb-i Arûs yani düğün gecesi böyle bir anlam taşıyor. Hem Mevlâna:

"Ölümümüzden sonra mezarımızı yerde aramayınız!

Bizim mezarımız âriflerin gönüllerindedir" dememiş miydi?

Ve yine *"insanoğlu, dilinin altında gizlidir. Dil, can kapısının perdesidir. Yel, perdeyi kaldırdı mı ne var, belirir bize"* demişti. İşte şimdi yel perdeyi kaldırdı. İçinden inciler saçan bir gönül çıktı. Sen yeter ki dinle gönülden taşanları! O diyor ki:

"Beri gel, beri ! Daha da beri! Niceye şu yol vuruculuk ?

Mademki sen bensin, ben de senim, niceye şu senlik benlik..."

